

og som jeg kunde vente og forudsætte vilde blive gentaget her, nemlig den, at Forsvarskommissionens Holdning i det mindste i nogen Maade skulde hindre Rigsdagen i at fremme denne Sag.

Det ærede Medlem ligesom ogsaa det ærede Medlem for Middelfart (Slengerik) have søgt at forklare denne Skrivelse fra Forsvarskommissionen. Jeg omtalte Forholdet i Gaar, men skal gøre det igen i Dag, da jeg finder det for ret nødvendigt at faa dette Forhold klaret saa indgaaende, som det er muligt. Det, der er passeret den højtærede Forsvarsminister og Forsvarskommissionen imellem, er dette, at den højtærede Forsvarsminister har rettet et Spørgsmaal til Kommissionen, ikke en Opfordring om at afgive eller gøre Indstilling om den Sag, hvormed vi her beskæftige os, men et Spørgsmaal angaaende denne Sag, og dette Spørgsmaal findes i det sidste Stykke af Skrivelsen. Det, der gaar forud i Skrivelsen, er Ministeriets Begrundelse af, hvorfor det overhovedet har rejst denne Sag, og saa slutter Forsvarsministeren med følgende: „Skønt det vel ikke kan siges, at Spørgsmaalet om de militære Lønnings Størrelse direkte griber ind i Spørgsmaalet om Forsvarets Ordning, hvorfor Rigsdagen til enhver Tid maa kunne foretage Ændringer af de militære Lønningslove, uanset at Forsvarskommissionen er nedsat, finder jeg det dog naturligt“ — det siger Regeringen, Forsvarsministeren, aabent og loyalt overfor Kommissionen —, „at en Sag som den foreliggende ikke søges gennemført, uden at Kommissionen har haft Lejlighed til at udtale sig om“ — læg nu Mærke til, hvad den højtærede Minister ønsker, at Forsvarskommissionen skal udtale sig om —, „*hvorvidt den i sine Overvejelser maatte være kommen til Resultater, der kunde tale imod en saadan Lønningsforbedring.*“ Det er Spørgsmaalet, og herpaa svarer saa Forsvarskommissionen: „I Gensvar paa Skrivelse af 10. Juni d. A., med hvilken Deres Ekscellence har tilstillet Forsvarskommissionen Udkast til Forslag til Love om midlertidige Lønningstillæg til forskellige lavere lønnede Embeds- og Bestillingsmænd ved Hæren og under Søværnet, skal Kommissionen tillade sig at bemærke, at den i sine Overvejelser ikke er naaet saa

vidt, at den har kunnet eller for Tiden kan tage Stilling til Spørgsmaalet om de nævnte Embeds- og Bestillingsmænds Lønninger. Forslag herom *fra Kommissionens Side* vil kun kunne fremkomme i Forbindelse med Afgørelsen dels af de militære Lønningsspørgsmaal som Helhed, dels af de paagældende Embeds- og Bestillingsmænds Stilling i Forsvarsordningen,“ og dernæst: „Hvorvidt det under disse Omstændigheder maa anses for rigtigt at søge at faa gennemført Love til midlertidig Ændring af de nævnte militære Lønningsforhold, *maa det efter Kommissionens Opfattelse være Administrationens og Lovgivningsmagts Sag at afgøre.*“ Dette Svar falder i to Dele. Den første Del er en faktisk Meddelelse, nemlig den, at Forsvarskommissionen endnu ikke er kommen saa vidt i sine Overvejelser, at den har kunnet tage Stilling til Lønningsspørgsmaalet i Almindelighed, altsaa heller ikke til det her foreliggende Forslag. Det er det ene Led af Meddelelsen. Det andet Led er dette, at der vil ikke fra Forsvarskommissionens Side kunne ventes Forslag angaaende dette Forhold uden i Forbindelse med den samlede Betænkning. Det er det andet Led. Det er Meddelelsen til Ministeren: endnu har man ikke beskæftiget sig med dette Forhold, og man vil ikke kunne afgive Betænkning eller Indstilling om dette Forhold uden i Forbindelse med Betænkning over det hele store Forholds Ordning. Dette er den faktiske Meddelelse, som Skrivelsen giver, men saa føjes der til: „Hvorvidt det under disse Omstændigheder maa anses for rigtigt at søge at faa gennemført Love til midlertidig Ændring af de nævnte militære Lønningsforhold, maa det efter Kommissionens Opfattelse være Administrationens og Lovgivningsmagts Sag at afgøre.“

Altsaa, næst at give disse faktiske Meddelelser om Kommissionens Stilling siger man: Administrationen og Lovgivningsmagten maa selv i øvrigt om, hvorvidt de ville tage fat. Jeg synes, at det er et klart og tydeligt Svar. Det kunde naturligvis være mere positivt i Retning af at erklære, at Kommissionen, skønt den ikke er kommen saa vidt, dog er paa det rene med, at det er ønskeligt, men Kommissionen kunde dog i Sandhed ogsaa have svaret,